

tror jeg, ogsaa kunne bestemmes af Domstolene. Og saaledes som Bestemmelsen er affattet, er den i hvert Fald væsenligt at anvende paa normale og tilregnelige Personer, for det drejer sig jo om Personer, som ifølge Dom har udstaaet Straf. Men den skulde vel i hvert Fald i fuldt saa stort Omfang kunne anvendes ogsaa paa saadanne Personer, som ikke har kunnet straffes.

Jeg skal saa endnu bemærke til § 1, første Stykke, at det efter min Mening burde indeholde en Bestemmelse om, at de Personer, som omhandles i denne Paragraf, i Stedet for Straf kunde underkastes Sikkerhedsforanstaltninger. Sagen er nemlig den, at Taaber vil jo, ogsaa efter at dette Lovforslag er blevet vedtaget og vi har faaet en ny Lov, hvorved dette stadfæstes, være at idømme Straf efter den gamle Straffelovs § 39, indtil vi faar en ny Straffelov, og Domstolene vil derved blive bragt i den Stilling, at de kan være nødt til at idømme saadanne Personer Straf efter Straffeleven af 10. Februar 1866 § 39, og saa skal de føje Sikkerhedsforanstaltninger til efter Straffens Udstaaelse. Det tror jeg ikke har været nogens Mening af dem, der har affattet dette Lovforslag, men saaledes som Landstinget har affattet det, vil det blive gældende Ret, naar Lovforslaget ophøjestil Lov. Jeg tror, det vil have den Følge, at den nye Lovs Anvendelse vil blive meget formindsket, fordi Domstolene vil dog meget betænke sig paa først at idømme Straf og derefter idømme et Tillæg i Internering.

Jeg maa ogsaa gøre opmærksom paa, at man bliver nødt til at betragte det som en Selvfølge, at de Bøder, der idømmes efter denne Lov, skal tilfalde Statskassen. Det er der nemlig ikke nogen Bestemmelse om i Loven. Saaledes som dette Forslag kom fra Straffelovskommissionen, var det betitlet: Tillæg til Straffeleven, og da var det som Følge deraf unødvendigt at bestemme, hvor Bøderne skulde gaa hen, idet Bøder efter Straffeleven gaar til Statskassen. Men som Lovforslaget nu er formet af det høje Landsting, savnes der en Bestemmelse om, hvem Bøderne skal tilfalde. Jeg antager, at Domstolene vil tildømme Statskassen Bøderne, og det er utvivlsomt ogsaa Mening.

Jeg har altsaa, som sagt, adskilligt sagligt at indvende mod den Affattelse,

Lovforslaget har faaet og faaet ved et Kompromis, som Kompromissets egen Fader Landstingsmand Godskesen selv betegnede som daarligt. Men jeg erkender, at vi staar i en Situation, hvor Rigsdagen skal slutte og overmaade nødig maa slutte uden at have vedtaget en Affattelse, hvori Lovforslaget kan blive til Lov, saa vi faar et Resultat af de Drøftelser og Overvejelser, der nu i Maaneder har været paa Rigsdagen angaaende denne Sag. Der er ogsaa i Lovforslaget en sidste Paragraf, § 8, der siger, at denne Lov træder straks i Kraft og ophører at have Gyldighed ved en ny almindelig borgerlig Straffelovs Ikrafttræden og i alt Fald med Udgangen af Aaret 1927. Der er altsaa kun Tale om, hvad der skal være Ret her i Landet i henvend 3 Aar i det højeste, og jeg skal derfor paa Udvalgets Vegne anbefale det høje Ting at vedtage det foreliggende Lovforslag, saaledes som det er affattet af det høje Landsting. Men jeg har ment, at det var min Pligt at pege paa de Mangler, der efter min Mening sagligt klæber ved Forslaget, men som jeg altsaa mener ikke bør afskrække det høje Ting, saa knapt som Tiden er tilmaalt, fra nu at vedtage det.

Justitsministeren (Steincke): Idet jeg takker Udvalget for dets Indstilling af Lovforslaget til Vedtagelse her i Tinget og den ærede Ordfører (Zahle) for den Redegørelse, han nu fremkom med, finder jeg det dog rigtigt at gøre enkelte Tilføjelser for mit Vedkommende til denne Redegørelse.

Den ærede Ordfører gjorde opmærksom paa, at Lovforslaget, som det kom fra Folketinget, nogen Tid efter af Landstinget blev henvist til Straffelovskommissionen. Jeg forstod ikke paa den ærede Ordførers Udtalelser, om han vilde kritisere mig, fordi jeg har ladet denne Anmodning gaa videre. Der kunde maaske være Grund dertil, fordi det drejede sig om en Kommission, som for længst var ophørt at eksistere, hvorfor man rent principielt kunde sige, at det er uheldigt, hvis man kommer ind paa, at Justitsministeriet eller et andet Ministerium paa et Udvalgs Begæring lader dettes Ønske eller Anmodning forelægge for Udvalg, der ikke længere er til. Imidlertid, skønt jeg i Princippet